

[Christmas Møller.]

Medlem Hr. Fr. Andersen, at Fremgangen i Landets Indtægter var procentvis størst i Landdistrikterne. Uden at kunne følge med i det ærede Medlems Tal vil jeg tro, at man ikke i dette kan se et Udtryk for Landbrugets Indtjeningsevne. Jeg mener, at det er den store Mængde Mennesker uden for Landbrugernes Kreds, som bor i Landdistrikterne, der gør, at den Statistik, det ærede Medlem kom med, ser saadan ud. Ja, jeg spørger kun. Jeg tror ikke, det ærede Medlems Tal slaar til.

Rager: Det ærede Medlem Hr. Gregeren udtalte, at det var meget betænkeligt, naar Rigsdagen Gang paa Gang ophøjede Forligsmandens Forslag til Lov, for derved udhuledes Forligsinstitutionen. Jeg har ikke været utilbøjelig til at dele det ærede Medlems Anskuelse. Jeg har selv i sin Tid fremsat lignende Udtalelser. Det ærede Medlem har aabenbart læst dem og brugt dem i Dag. Men det er et underligt Tidspunkt, det ærede Medlem finder paa at komme med saadanne Udtalelser. Nu har vi vel 5—6 Gange her i Rigsdagen ophøjet et Forligsmandsforslag til Lov, og saa har Forligsinstitutionen i Aar vist sig at være saa levkraftig, saa fyldt af Energi og saa lidt udhulet som vel ingen Sinde før gennem det glimrende Arbejde, som den for nylig har gjort, og som har medført, at alle de andre Fags Forhold ordnedes. Efter at det ærede Medlem har set det, staar han op og siger, at Forligsinstitutionen udhules. Det er, om jeg saa maa sige, Retsforbundspolitik i Renkultur. Det er nemlig Teori, det er uden enhver Forbindelse med praktiske Erfaringer.

Endelig vil jeg blot gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen. Det ærede Medlem talte om, at der var Slagterier, der maaske ikke vilde bøje sig for, hvad der blev vedtaget her i Rigsdagen. Hvis der er Slagterier, der tænker paa ikke at ville gøre det — hvad der maaske med den Mentalitet, der kan være det ene og det andet Sted, er muligt —, saa forekommer det mig, at det ærede Medlem som Medlem af denne Forsamling burde gøre sit til, at det ikke sker. Jeg synes, det er naturligt, at det ærede Medlem, naar han hører saadanne Efterretninger, bringer dem herind, men jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem glemte at udtale sin Antipati mod Foreteelser af den Art, og jeg vil gerne med disse Udtalelser give det ærede Medlem Anledning til at udfylde det Hul, der var i hans forrige Tale.

Valdemar Thomsen: Den højtærede Statsminister bebrejdede i stærke Ord mig og min Gruppe vort Standpunkt og sagde, at vi aabenbart vilde Samfundet til Livs, og det er udelukkende, fordi vi kræver en anstændig Løn ogsaa til Landbruget. Tænk engang, at dette at kæmpe for anstændige Arbejdsvilkaar nu efter Statsministerens Mening betyder, at man vil Samfundet til Livs. Nu er det pludselig blevet en Forbyrdelse at varetage sin Stands økonomiske Interesser under de Former, som Forholdene nu engang anviser, og Landbruget har jo kun een Vej, nemlig den at benytte sin økonomiske Magt. Jeg gad i Grunden vidst, hvorledes den højtærede Statsminister vilde have stillet sig, hvis en Regering af anden Partifarve paa samme Maade, som det her sker, var gaaet de Interesser for nær, som han er sat til at varetage. Mon Statsministeren virkelig i vort Sted vilde have sagt til Landbruget: Nok er det sandt, at I, endskønt I udgør 27 pCt. af Befolkningen, kun faar 10 pCt af Indtægterne, nok er det sandt; at jeres Skatter er 2—3 Gange saa høje som andre Erhvervs, nok er det sandt, at jeres Forrentningsprocent ligger paa 2, medens andre Erhvervs ligger paa 15, og nok er det sandt, at jeres Pantegæld er forøget med 1 200 Mill. Kr. og jeres Formue gaaet tilbage med 1 700 Mill. Kr., men husk paa, hvilken Betydning det hele har for Land og Rige, og hvilken Betydning det har for, at andre kan samle Millionindtægter, store Lønninger, Aktieudbytter og Tantiømer o. s. v., o. s. v. Mon Statsministeren i vort Sted vilde have sagt saadan og maaske have tilføjet: I kan lige som nu udføre det mest samfundsnyttige Arbejde til laveste Betaling og med længst Arbejdstid. I maa virkelig nu, fordi Staten staar over for en alvorlig Situation, affinde jer med Forholdene, I maa endnu en Gang spænde Livremmen ind. Saadan vilde, det ved jeg bestemt, Statsministeren i vort Sted ikke have sagt. Saa ringe en Kammerat er nemlig den højtærede Statsminister ikke, og selv om Statsministeren formelt retter Bebrejdelser mod mig og mit Parti, er jeg ikke i Tvivl om, at han, som den gamle Fagforeningsmand han er, vilde ynkes over, ja, foragte os, saafremt vi i saa alvorlig en Sag som den, der her foreligger, vilde svigte de Opgaver, som er os betroet, nemlig at værne om andres økonomiske Interesser, hvor det er muligt.

Ja, her staar Landbruget for en Gangs Skyld Ansigt til Ansigt med sin egentlige Arbejdsgiver eller rettere Sejgpiner, for det er det rigtige Ord, og nu har Statsmini-